

er det kun det sidste, der vedkommer Krigsbestyrelsen, og kun det sidste, til hvilket der her gennem Nøgtdagen gives en Bevilling. Kommunerne ere pligtige at skaffe Ridepladse, Excercerpladse, Excercerhuse og den Slags Ting, naar de opfordres dertil af Krigsbestyrelsen, imod at faae fuldstændig Erstatning deraf. Saaledes som disse Bygninger nu ere i Aarhus og flere andre Steder, ere de af den Bessaffenhed, at de kun slet kunne opfylde deres Formaal. Naar nu Kommunerne skrive til at træffe store Foranstaltninger, ville disse Formaal bedre opnaas, og som Følge deraf vil man ogsaa komme til at betale en noget større Leie; men tages alle Forhold i Betragtning, fremgaar det af den Skrivelse, der er meddeelt fra den høitberedte Krigsminister, at den forøgede Leie, som Krigsbestyrelsen vil faae at udrede, dog ikke vil blive synderlig større end hidtil. Dette Punkt kan ganske vist angribes gennem Afstemningen her om de 513 Rd., men tage vi selve Indkvarteringsforholdene, saa ere Kommunerne pligtige at indkvartere det i dem garnisonerende Mandskab imod en bestemt Godtgjørelse, og det beror da paa dem selv, om de ville gjøre det i en Kaserne eller hos Befolkningen i Byen. Nu hviler der jo en bestemt Indkvarteringsforpligtelse paa Borgerne i Byen, men dette tager man ikke saa nøie, man frivillig sig derfor ved at overlade til Andre at modtage Tropperne i Indkvartering og derfor give dem en bestemt Godtgjørelse. Altsaa i Stedet for, at Indkvarteringen skulde være en personlig Byrde, den Byrde, at Borgerne skulde optage de vedkommende Personer i Indkvartering, bliver Forholdet dette, at der udredes en Pengegodtgjørelse til de Bærere, der modtage Soldaterne i Indkvartering. Som Følge deraf søger man naturligvis at faae Indkvarteringen saa billig som mulig, og naar man skal have den saa billig som mulig, bliver den ogsaa saa slet som mulig; og efter de Fremstillinger, der i det Mindste er givet mig om den Maade, hvorpaa Soldaterne ere bleuene indkvarterede i Aarhus og vistnok flere andre Steder, kan jeg gjerne sige, at Beskrivelsen deraf har været gyftelig. Ikke alene have Soldaterne faaet en slet Behandling, men de ere mangen Gang komne i slet Selskab, saa at vort unge Mandskabs Sædelighed har været sat paa en haard Prøve ved den Maade, hvorpaa det er indkvarteret. Naar Forholdene ere af den Bessaffenhed, maa vi da ikke takke Kommunerne for, at de ville bygge Kaserne, og sørge for at forbedre Indkvarteringsforholdene? Men dette Forhold ville vi gennem denne Afstemning slet ikke komme til at berøre. Det andet Spørgsmaal angaar Sygehuse, for hvilke Kommunerne ogsaa faae fuld Erstatning gennem Indenrigsministeriet. Men disse Sygehuse ere navnlig i Aarhus og i Særbeslshed i Nyborg, af den Bessaffenhed, at de efter Kærgernes Beskrivelse og Erfaring ere fuldstændig forfæstelige, idet man gjerne kan sige, at Patienterne ved at henlægges i disse

Sygehuse udsættes for, at deres Sygdomme forøges i Stedet for at helbredes. Naar man har modtaget Skilbringer af denne Bessaffenhed, er det da ikke Krigsministerens Pligt at gjøre, hvad han kan, for at sikkre vort unge Mandskab, vore egne Sømmen, imod at blive behandlet paa den ilde Maade, naar de for at opfylde deres Bærnepligt indkaldes og henlægges omkring i Garnisonsbyerne. Hvad endelig det tredje Punkt angaar, Opførelsen af Excercerhuse, Ridehuse, Depotbygninger osv., da er det af en væsentlig Betydning for os navnlig ved den korte Værestid, Mandskabet har. Nærstiden, hvori det indkaldes, er jo ikke ganske blid, og den kan benyttes ganske anderledes og give et langt større Udbytte, naar man er i Stand til at indøve Mandskabet under Tag, end naar det skal indøves under aaben Himmel. Der kan fra den Side ikke reises mindstet Tvivl om, at det er et stort Gode for Mandskabet, at der tilveiebringes Bygninger af denne Art. Og nu Depotbygningerne! De kostbare Klædninger, Materiel og Baaben, som vi anskaffe til Sønnen, blive nu paa flere Steder meget slet opbevarede og varetagne, og de udsættes for at ødelægges dels ved at ligge i aabne Lokaler, dels ved Ildbrand, hvorved de kunne gaa fuldstændig til Grunde. Der har altsaa virkelig været en væsentlig Trang for Krigsbestyrelsen til at søge at faae disse Forhold ordnede, og det have Kommunerne selv følt, navnlig Aarhus Kommune. Det er ikke Krigsbestyrelsen, der er gaaet til Aarhus Kommune og har paalagt den at skaffe bedre Foranstaltninger til Mandskabets Garnisonering; men det er omvendt Aarhus Kommune, der er kommet til Krigsministeren og har bedet ham om at faae Forholdene ordnede saaledes, at han kunde være bedre tilfreds dermed. Naar Aarhus Kommune nu selv har undfanget denne Tanke og er villig til at bringe de Offre, som ere nødvendige, for at Forholdene kunne blive bedre, vilde det da ikke fra vor Side være at sætte Aarhus Kommune under et Formynderskab, naar man vilde sige: I have vel gjort det saaledes, men vi skulle tage os bedre af Ederes Borgere, vi skulle nok sørge for, at der ikke bliver Noget af den Kontrakt, der er afsluttet med Krigsbestyrelsen? Vilde det ikke være et Dementi til Aarhus Byraad, og vilde det ikke være et Dementi til os selv, som i sin Tid have vedtaget at overlade til Kommunerne at varetage deres egne Interesser. Mig forekommer det, jo mere jeg ser paa disse Ting, at det vilde være at gribe ind i et Forhold, som man helst maatte lade være at røre ved; det vilde være at fornægte den Tanke, vi have havt ved at give Kommunerne en fri Selvbestemmelsesret. At Krigsbestyrelsen kan være tjent med de trusne Foranstaltninger, fremgaar af den Fremstilling, jeg har givet, og at det unge Mandskab, som skal ligge i Garnison, ligeledes kan være tjent dermed, har jeg ogsaa søgt at gjøre indlysende. Det er altsaa en For-